Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 20	15. Oktober 1915	64. Aargang

Tale af Ældste Joseph F. Smith jun.

ved Foraars-Generalkonferencen i Salt Lake City i April 1915.

Det er altid en Glæde for mig at høre Evangeliet blive prædiket og at lytte til Vidnesbyrdene af Israels Ældster; thi jeg modtager villig Evangeliet i sin Fylde, som det er blevet aabenbaret i disse de sidste Dage. Jeg tror fuldt og fast paa den store Forsoning, som blev tilvejebragt ved Jesus Kristus. Jeg antager ham som Guds enbaarne Søn, der kom til Verden for at sone vore Synder og skjænke os Liv og Salighed. Jeg tror paa Evangeliets Lære vedrørende de Dødes Opstandelse, og at Opstandelsen betyder, at alle Mennesker skulle virkelig udgaa af deres Grave og forene deres Legemer med deres Aand, og at derefter vore Legemer og den iboende Aand aldrig mere skulle blive adskilte. Jeg tror, at de Retfærdige ville blive ophøjede og faa Magt og Herredømme i Guds Rige, og at ethvert Menneske skal blive belønnet i Forhold til sine Gjerninger. Jeg tror paa Evangeliets Lære vedrørende Omvendelse fra Synd, at det er nødvendigt for alle Mennesker at omvende sig. Jeg antager Læren angaaende Daab til Syndernes Forladelse ved Nedsænkning eller Begravelse i Vandet, udført af en Mand, som har Bemyndigelse til at administrere i Herrens Navn. Jeg tror af mit fulde Hjerte paa Læreprincippet vedrørende Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, gjennem hvilken Ordinance vi komme i Forbindelse med vor himmelske Fader, saa at vi kunne lære hans hellige Villie at kjende og vandre paa hans Stier. Jeg tror fuldt og fast paa Evangeliets Lære vedrørende Aabenbaring fra det Høje og Guds Aands Inspiration, og at Menneskene kunne nyde Privilegiet,

naar de rette Betingelser ere tilstede, og være i aandelig Forbindelse med Herren. Jeg tror paa Bønnens Princip, og at Ingen kan komme til Gud, uden at han har Bønnens Aand i sit Hjerte, som Følge af hvilken han henvender sig til sin Fader. Jeg tror paa Lærdommen, at der er Frelse for den menneskelige Familie, og at det er Herrens Ønske og Agt at frelse alle sine Børn, og at Alle ville blive frelste i et eller andet Rige med Undtagelse af nogle ganske faa, der ikke kunne reddes, da de forkaste Midlerne til deres Sjæles Frelse, idet de ere saare ugudelige og synde imod det højeste Lys. Jeg tror, at Evangeliet er universalt. Det er ikke alene bestemt for os faa Sidste-Dages Hellige; men Herren ønsker at frelse alle Mennesker; og han vil tilsidst frelse Alle, der her eller hisset antage Kristi Evangelium og adlyde hans Love. Hans frelsende Haand er udstrakt mod alle, der ikke forhærde sig og forkaste Frelsen. Jeg troer ikke, at et Menneske bliver frelst alene ved at tro eller bekjende at tro paa Jesus Kristus, men at det maa holde ud til Enden og holde de Befalinger, som ere givne. Det er et med Evangeliet forbundet Princip, at de, som ikke blive bekjendte med Saliggjørelsens Plan her i Livet, ville blive det i Aandernes Verden og der blive dømte i Retfærdighed, som Apostelen Peter sagde, „lig Mennesker i Kjødet", idet de omvende sig og tjene Gud. Alle Mennesker ville blive fundne af Gud i dette Liv eller i det næste og faa Evangeliet prædiket for sig. Tiden vil komme, da „ethvert Knæ skal bøje sig og enhver Tunge bekjende, at Jesus Kristus er en Herre til Guds Faders Ære".

Jeg takker Herren for vore Templer, hvor vi kunne indgaa og modtage Velsignelser og Præstedømsmagt, som det er nødvendigt for os at modtage for at opnaa en Ophøjelse i Guds Rige, og hvor vi ogsaa kunne udføre Ordinancer til Frelse for de Døde, saa at de tillige med os kunne blive delagtiggjorte i Evangeliets frelsende Sandheder, ligesom vi her paa Jorden antage Evangeliet og blive forløste. Jeg er taknemlig til Herren for Kundskaben, jeg har om Ægteskabspagtens Evighed, hvis den er sluttet i Herrens hellige Tempel, idet Manden da er berettiget til at modtage sin Hustru i den kommende Verden, og Hustruen sin Mand; men de kunne ikke modtage dette herlige Privilegium, undtagen de ere forenede i helligt Ægteskab for Tid og Evighed af En, som har modtaget denne beseglende Magt. Paa ingen anden Maade kan denne Velsignelse erholdes. Jeg er ogsaa taknemlig for Kundskaben, jeg har, at alle saaledes helligede Familieforbindelser skulle bestaa i Livet herefter.

Jeg tror paa alle Lærdomme, som ere blevne fremsatte af de forskjellige Talere ved denne Konference. Jeg holder dem alle for gyldige og fryder mig ved at vide, at de ere blevne aabenbarede med Sandhedens Tydelighed og Kraft i denne „Tidernes Fyldes Husholdning" og Evangelie-Uddeling. Jeg beder, at vi som Sidste-Dages Hellige maa blive forenede i Alt, som vedrører vort Velfærd, se Øje til Øje med

Hensyn til alle disse Sandhedens Principper og slutte os sammen for at udbrede Evangeliet i hele Verden. Jeg haaber, at Troen paa alle disse forskjellige Principper stedse maa blive bevaret i vore Hjerter; at vi ikke ville forlade vore besæstede Stillinger overfor Synden, som vi kjæmpe imod, og at vi stedse maa staa forenede om at bekjæmpe den.

Jeg tror, at det er vor hellige Pligt at elske hinanden, at have Tiltro og Tillid til hinanden, og at det er vor Pligt at se bort fra hinandens Fejl og Svagheder og ikke forstørre dem i vore egne eller Verdens Øjne. Der skulde ikke finde nogen ukjærlig Kritisering Sted af Søskende eller nogen Bagtalelse eller ond Omtale af nogen i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Vi skulde forblive tro mod hinanden og tro mod ethvert Princip i vor Religion og ikke være uenige eller modstridende hinanden i nogensomhelst Henseende. Vi skulde ikke nære Skinsyge mod hinanden eller vredes paa hinanden; og vi skulde vel vogte os for, at saadanne Følelser ikke fæste Rod i vore Hjerter, at vi ikke kunne tilgive hinanden, hvis vi have forset os mod hinanden. Der skulde aldrig existere den Følelse i Guds Børns Hjerter, at vi ikke vilde tilgive et Menneske, lige meget hvem det er. Herren har sagt i en af Aabenbaringerne:

„Derfor siger jeg Eder, at I bør tilgive hverandre; thi den, der ikke tilgiver sin Broder hans Overtrædelser, staar fordømt for Herren; thi paa ham hviler der en større Synd. Jeg, Herren, vil forlade, hvem jeg vil forlade; men af Eder udkræves det at tilgive alle Mennesker. Og I burde sige i Eders Hjerter: Lad Gud dømme imellem mig og Dig, og lønne Dig efter dine Gjerninger. Og den, der ikke angrer sine Synder og bekjender dem, skulle I bringe for Menigheden og gjøre med ham, som Skriften, enten ved Befaling eller Aabenbaring, siger Eder. Og dette skulle I gjøre, paa det at Gud maa forherliges, og ikke fordi I fattes Medlidenhed og ikke tilgive; men for at I kunne vorde retfærdiggjorte for Lovens Øjne, og at I ikke skulle fortørne ham, som er Eders Lovgiver."

Jeg tror paa denne Lære. Vi burde ikke nære Følelser imod hinanden, men være i Besiddelse af Tilgivelsens Aand og udvise Broder- og Søsterkjærlighed, den ene imod den anden. Lad enhver af os, være sig Mand eller Kvinde, erindre sine egne individuelle Fejltagelser og Svagheder og bestræbe sig paa at rette dem. Vi ere ikke naaede dertil, at vi ere fuldkomne endnu, og vi kunne næppe forvente, at vi ville blive det i dette Liv. Ikke desmindre er det muligt for os ved den Helligaands Hjælp at staa forenede sammen, idet vi se Øje til Øje, og at overkomme vore Synder og Ufuldkommenheder. Hvis vi ville gjøre dette, idet vi ære og respektere alle Herrens Befalinger, ville vi forblive en Magt i Verden til det Godes Fremme; vi skulle da overvinde og overkomme alt Ondt, al Modstand mod Sandheden og fremelske Retfærdighed paa Jordens Overflade. Thi Evangeliet vil blive

spredt, og Menneskene i Verden ville føle den Indflydelse, som vil udgaa fra Zionsfolket, og de ville føle sig mere og mere paavirkede til at omvende sig fra deres Synder og modtage Sandheden.

Der er ingen Plads blandt Zions Børn for dem, som synde med Forsæt, men kun for dem, som omvende sig fra Synd, for den Mand og Kvinde, som vender sig bort fra Ugudelighed og søger efter evigt Liv og Evangeliets Lys. Vi skulle ikke give Plads for Synd i mindste Maade, lige saa lidt som Herren kan gjøre det, men vandre i Oprigtighed og Fuldkommenhed for Herren. Det er vor Pligt at se efter hinandens Velfærd, at beskytte hinanden og advare hinanden mod Fare, at lære hinanden Principperne i Gudsrigets Evangelium og staa forenede sammen mod Verdens Synder.

Jeg beder, at vi ville gjøre dette, og at vi ville gaa fra denne Konference med en Beslutning i vore Hjerter om at fortsætte vor evangeliske Gjerning med større Flid og være mere forenede i enhver Henseende med Hensyn til at forsvare Sandheden i sine Enkeltheder, saa at Herren kan udgyde sin Aand over os og velsigne os overflødigen, hvilket han sikkert vil gjøre, hvis vi ville rette os efter hans Love og holde hans Befalinger og de Pagter, vi have indgaaet med ham om at tjene ham. Jeg beder derom og om enhver anden Velsignelse, som vil blive til vort Gode, i vor Herres Jesu Kristi Navn. Amen.

Hvem er lykkelig?

Frit efter en Artikel af Ældste Orson Pratt i »Millennial Star«, 1866.

Hvem er den lykkelige Mand? Er det Kongen paa sin Throne eller Kejseren, som har Indflydelse paa Millioners Skjæbne? Bestaar Lykken i at beklæde en Stilling, hvor man fra en Kongethrone kan regjere Land og Rige, eller i at udøve politisk Magt og Indflydelse, eller i fra Millionærens Hus at udøve Indflydelse paa Millioners Liv i Arbejderverdenen og Indflydelse paa Handel og Industri, ja endog paa Krigsbegivenhedernes Gang, naar Nationer i vildt Raseri og som Djævle kjæmpe imod hinanden? Bestaar Lyksalighed i paa et eller andet Omraade at bane sig frem og vinde menneskelig Ære? Eller i at faa høje Titler, saasom „Greve", „Baron", „Excellence", „Hs. Helligbed Paven", „Hs. Majestæt Kejseren"? Bringer Besiddelsen af denne Verdens ypperlige Ting varig Lykke? Har den Lærde fundet Lykken? Bestaar Lykken i at kunne bevæge sig blandt Filosofer, Mathematikere, Kemister, Astronomer eller literære Personligheder, eller i at kunne dyrke Kunsten? Eller i at kunne rejse fra den ene Ende af Verden til den anden paa Fornøjelsesture?

Sig mig, I afdøde Millioner: Hvem blandt Eder var lykkelig? Fortæl mig, I Jordens Børn: Er Lykken funden af dødelige Mennesker?

Hvor skal jeg henvende mig for at faa dette Spørgsmaal besvaret? Lad vor gamle Jord, lad Moder Jord, som har været Vidne til alle Menneskenes Handlinger siden Verdens Begyndelse, tale! Lad Jorden aabne sin Mund og vidne! Og forstaa dens Sprog, Du, som søger Kundskab! Lyt! Hvad forkynder Moder Jord? Hvilket Svar kunne vi uddrage af Stormens Tuden, som farer hen over de Hedengangnes Gravsteder? Hvilket Svar kunne vi læse i Tordenens Lynildsskrift? Hvilket Svar i Havets Bølgers Brusen, det Hav, de Have, i hvilke Millioner af Mennesker i Aartusindernes Løb have fundet Døden, de fleste i deres forholdsvis fredelige Sysler for at finde „Lykken", naar Storm har faaet Overtaget og begravet dem i Bølgerne; men ogsaa mange, som tænkte, at de vare paa Vejen „til Ros og Magt", naar de krydsede Vandene for at bekjæmpe en saakaldt „Fjende" paa Land eller Vand! O, hvor store Daarer dog Menneskene have været! Hvilket Svar paa vort Spørgsmaal giver Jorden og de Ting, som findes paa Jorden, ved at beskue stormhærgede Byer, hvor Tusinder have maattet lade Livet, og hvor Ejendom for Millioner af Kroner er bleven ødelagt? Hvilket Svar modtage vi ved at læse om Hungersnød i fjerne Lande? Hvilket Svar ved at læse om mægtige Byer og Landsdele, der i Oldtiden bleve ødelagte ved Jordskjælv og i mange Tilfælde bleve skjulte af Moder Jord eller af Oceanets Vande — Byer og Landsdele, hvis Befolkning betragtedes som særlig oplyst og civiliseret? Hvilket Svar modtage vi ved at læse i Historiens Blade om disse Ødelæggelser eller ved at beskue dem af de ødelagte Byer, som det ved Udgravning bliver muligt at betragte, og derved gjøre os Forestillinger om Forholdene paa hine Tider, da disse frygtelige Kalamiteter fandt Sted. Hvem kan tænke paa al denne Elendighed uden at blive dybt bevæget i Sindet? Hvem kan overveje alt det bitre, der har været forbundet med Menneskenes Liv paa Jorden, uden at vækkes til alvorlige Tanker? Hvem kan reflektere over alle de bitre Kvaler, som Moder Jord paa Grund af Menneskenes Synder har gjennemgaaet, uden at sørge over al den Besmittelse, hun har maattet udholde i 6000 Aar? Hvem er saa død for aandelige Følelser og sympathetisk Forstaaelse, at han, eller hun, ikke af al sin Sjælsstyrke vil virke henimod det Maal, at Jorden — der sammenlignelsesvis er en Fange paa Grund af alle de uretfærdige Gjerninger, som blive udførte paa dens Overflade — kan blive frigivet, og at den Forbandelse, som hviler over mange Mennesker paa Grund af deres ugudelige Liv, ikke evindelig skal forvolde Moder Jord Smerte?

O, lad gamle, lidende Moder Jords Lænker brydes isønder! Lad hende rette sig i sin Dronningeynde og ryste sine Grundvolde! Lad hende isøre sig den Styrke og Magt, som kommer fra Skaberen, fra den almægtige Gud selv! Lad hende samle de mægtige Vande til eet Sted, som de hellige Oldtidsprofeter vidnede om vilde finde Sted paa

den sidste Tid! Lad hende forene Øerne og Fastlandene til eet Land, der aldrig mere skal sønderrives! Lad de evige Bjerge bøje deres knejsende Toppe! Lad Herrens rensende Ild lutre Jorden for al Besmittelse, saa at Fangen kan blive løst og al Naturen smile som paa Skabelsens Morgen, da Jorden blev velsignet af Herren, og vore første Forældre, Fader Adam og Moder Eva, bleve satte i Edens Have for at dyrke den — den Have, som Herren selv havde plantet! Lad Moder Jord berede sig til sin Skabers og Menneskenes Gjenløsers, Jesu Kristi Nærværelse! Lad Jorden gjøre sig rede til den forjættede Sabbatshvile, til de Helliges Opstandelse, og lad der herske Fred paa Jorden i et tusinde Aar!

Kristus sagde til Arbejderskarerne i fordums Dage: „Kommer hid til mig, Alle, som arbejde og ere besværede, og jeg vil give Eder Hvile", og han har forjættet, at han vil berede sine Hellige fra Verdens første Tid en tusindaarig Sabbatshvile. Menneskene ere ikke fordømte til evig Ulykkalighed og til evig at skue Døden i Møde uden at faa Forvisning i deres Hjerter om en kommende lykkalig Tilstand, som de, der ville følge den gode Hyrde, Jesus Kristus, kunne blive delagtiggjorte i; thi Menneskene skulle ikke for evig søge, og søge omsonst, for at finde „Lykken" og evig Livsglæde. Men Lykken kan kun findes ved Kristi Bryst og ved Faderens Barm. Søge vi til Frelseren, ville vi blive fyldte af Haab. Men de jordiske Ting kunne ikke bringe os evig Livsglæde, selv om vi blive nok saa rige og mægtige og komme i Besiddelse af vor Rigdom og Magt paa en ærlig Maade. Vi kunne ikke ved Døden føre vore Rigdomme med os, og naar vi gaa herfra, er det kun vort aandelige Værd, der kommer til at gjælde. Men vi trænge til Hjælp her ovenfra; og selve Jorden, vor fælles Moder, trænger til Hjælp. Og Hjælpen kan kun komme fra den almægtige Gud, som sendte sin Søn til Verden, saa „at Enhver, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have det evige Liv".

For Øjeblikket vaander Jorden sig i Smerte paa Grund af Uretfærdigheden, som hersker paa den, uagtet Moder Jord har været saa god imod os, har næret os ved sin Barm, har ladet os indaande sin herlige rene Luft, har ladet os bade os i Sollysets varmende Straaler og har givet os det livgivende, krystalklare Vand at drikke — den Jord, som, skjønt den vaander sig dybt i Smerte, dog hvert Foraar og Sommer skjuler den indre Smerte for vore Blikke, smiler til os gjennem Naturens Farvepragt, glæder os ved Blomsternes behagelige Duft og i sin næsten paradisiske Ynde vidner om al Guds Riges Herlighed! Men Vaaren varer ikke ved, thi Jordens Sørgedage ere ikke endte; og selv Sol og Maane vil sørge med den; thi „Solen skal forvandles til Mørke og Maanen til Blod, førend Herrens den store og frygtelige Dag kommer. Hvis vi kunde høre Røsten fra Jordens Indre, vilde vi høre den sige: Ve, ve er kommen over mig, Menneskenes

Moder. Jeg pines. Jeg er nedtrykt paa Grund af mine Børns Ugudelighed. Naar skal jeg hvile og blive renset fra Urenheden, hvormed jeg er besmittet? Naar vil min Skaber helliggjøre mig, saa jeg kan hvile, og Retfærdighed for en Tid herske? — Hvem kan lytte til denne sørgmodige Beklagelse og Henvendelse til Skaberen uden at blive dybt bevæget i Sindet? Og mange af de uretfærdige Handlinger, som ere blevne begaaede paa Jordens Overflade, ere begaaede i Civilisationens og Kulturens Navn! O, hvilken Formastelse! Hvilken aandelig Forblindelse Menneskene holdes i af Løgnens Fader, Djævelen, som ofte fremstiller sig i en Lysets Engels Skikkelse.

Men alle I, som søge „Lykken": Henvend Eder til Faderen, som er Ophav til al Lyksalighed, og som vil velsigne os i sin elskelige, enbaarne Søns, Jesu Kristi Navn! Raab til ham! Henvend Eder i ydmyg Bøn til ham! Driv Vantroen ud af Eders Sind, og blødgjør Eders haarde Hjerter overfor ham! Og bed, at ikke Eders, men hans Villie maa ske; og bered Eder til at modtage hans Aands Inspiration og til at modtage Raad fra hans udsendte Tjenere! Adlyd det ved Engle gjengivne Evangeliums Budskab! Lær Evangeliets sande Princip at kjende og ret Eder efter Herrens Befalinger! thi kun derved kunne I opnaa Frelse og finde „Lykken". Henvend Eder til Herrens bemyndigede Tjenere, der ere udsendte fra Zion, og lær Saliggjørelsens Vej at kjende; og bliv delagtiggjort i Daab til Syndernes Forladelse og i den Helligaand ved Haandspaalæggelse af Kirkens Ældster; og lad dit Hjerte blive fuldt af Haab; og lad Haabet lyse ud af dine Øjne og være et Vidne til Verden om Livskraften, der bor i Dig, og være et Vidne om, at Du har fundet „Lykken"! Og bevidn „med Frimodighed for al Verden", at Herren har aabenbaret sig paany, at det sande Evangelium er gjengivet, at Kristi sande Kirke er gjenoprettet paa Jorden med Apostler, Profeter, Ældster, Præster, Lærere og Diakoner, der, befuldmægtigede af Herren ligesom Apostlerne og Ældsterne paa Kristi Tid, administrere Kristi saliggjørende Evangelium til Menneskenes Børn! Vi, Kirkens Ældster, bevidne, at ligesom der ikke er „noget andet Navn i Himlen eller paa Jorden, ved hvilket vi kunne blive frelste, end Jesu Kristi Navn", saaledes er der ikke nogen anden sand Kirke paa Jorden end den af ham selv gjenoprettede, nemlig „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige".

Vi indbyde Alle til at undersøge vore Lærdomme, sammenligne dem med Bibelens Lærdomme og med Alt, hvad de vide er sandt; og vi vide, at Alle, som i Oprigtighed søge efter Sandheden og paakalde Herren om at modtage Lys fra ham, ville komme til at forstaa, at vi lære Sandheden, og at Evangeliet, vi prædike, er „Guds Kraft til Saliggjørelse for Enhver, som tror", og derfor adlyder det; thi det er indbefattet i Kristi Evangelium, at hans Bud maa adlydes, hvis Menneskene ville frelses i Guds Herlighedsrige og blive evig lykkelig.

Kaldt under „Fanen".

I det forløbne Aar har denne Proklamation ofte lydt i de forskjellige europæiske Lande, der nu for de Flestes Vedkommende undergaa en Hjemsøgelse, som Historien ikke kan fremvise Mage til, et Menneskeslagteri, forbundet med Ødelæggelser og Grusomheder og medfølgende Sorger, som ingen Dødelig kan beskrive, og som Alt sker i saakaldte kristelige Lande og ledes af nogle af Verdens mest oplyste Nationer. Mange Millioner have saaledes stillet sig under deres respektive Hjemlands Faner for med Vold og Magt at knuse deres „Fjender", som i mange Tilfælde ere Medbrødre i det samme kirkelige Samfund, hvortil de selv høre. Tusinder af dem, som saaledes kjæmpe og udgyde deres Medbrødres Blod, kjende kun saare lidet til det egentlige Maal, som det gjælder, men ere som Soldaten, der af sin Overordnede blev spurgt: „Kan De sige mig, hvorfor en Soldat altid skal være rede til at dø for sit Fødeland?" og svarede: „Ja, det er sandt, Hr. Løjtnant, Hvorfor skal han?" Dette er i mange Tilfælde Alt, hvad en Soldat veed om Maalet; desuagtet maa han stille sig under Fanen og ved given Lejlighed gjennembore sin Medbroders Hjerte; og hvis en slig „Heltegjerning" lykkes for ham, dekoreres han enten med Jernkorset eller med andre Ordener, der ere forarbejdede i dette Øjemed. Man standser og spørger: Er dette Kristendom? Er mon dette, hvad Fortidens hellige Mænd skuede i Aanden, naar Fremtidens Syner stode for deres Blikke som en opladt Bog? Er dette en Opfyldelse af Profeteten Esaias Forudsigelser, at de „Ihjelslagne skulle henkastes, og Stanken af deres døde Kroppe stige op, og Bjergene skulle flyde af deres Blod". (Es. 34, 3.) Er dette, hvad han mener, naar han siger: „Derfor fortærer Forbandelsen Landet, og de, som bo deri, maa bøde; derfor hensvinde de, som bo i Landet, og der bliver faa Mennesker tilovers"; og er Grunden den, som han nævner: „Thi Landet er besmittet for dets Indbyggeres Skyld; thi de have overtraadt Love, forandret Skikke, og gjort den evige Pagt til Intet." Vi ere meget tilbøjelige til at tro Profetens Udtalelser; thi i Sandhed! Alting vidner derom. Lig andre af Herrens Salvede kommer vor Tidsalders, „de sidste Dages" Profet med Herrens Ord, saalydende: „Lytter, thi se, Herrens Dag er nær; thi Dagen kommer, da Herren skal lade sin Røst høre fra Himlen. Himlene skulle bæve, Jorden skjælve, og Guds Basun skal lyde baade længe og højt og sige til de slumrende Nationer: I Hellige, staar op og lever; I Syndere,

bliver og slumrer, indtil jeg atter kalder. Derfor ombinder Eders Lænder, at I ikke skulle findes iblandt de Ugudelige. Opløfter Eders Røst og spar ikke. Raaber til Nationerne, at de skulle omvende sig, baade Gamle og Unge, baade Trælle og Fri, sigende: Bereder Eder til Herrens store Dag . . . . Ser, Dagen er kommen, da min Vredes Skaal er fuld. Ser, sandeligen siger jeg Eder, disse ere Herrens, Eders Guds Ord; arbejder derfor, arbejder i min Vingaard for sidste Gang — kalder for sidste Gang Jordens Indvaanere! Thi i min egen bestemte Tid vil jeg komme ned paa Jorden til Dom, og mit Folk skal vorde forløst og regjere med mig Jorden." (Pagt. Bog, 43 Kap.) Naar vi derfor nævne: Kaldt under „Fanen", da sker denne Henvendelse til alle Kirkens Mænd i denne Mission, som have modtaget en større eller mindre Grad af Præstedømmet og ere beskikkede til at virke i Mesterens Tjeneste; thi det er i en viis og ædel Hensigt, at saa vigtigt et Pund er blevet os tildelt: at vi skulle arbejde og gjøre Menneskene bekjendte med det store Frelserværk, som nu tilbydes dem. Ved vort Besøg i Missionen have vi lagt Mærke til, at i flere Tilfælde bliver et af de vigtigste Embeder i Kirken ganske forsømt, idet Lærerne, som ere beskikkede til at besøge de Hellige i Hjemmene, af en eller anden Grund undlade at gjøre det; og atter i mange andre Tilfælde sker Lærernes Besøg til Søskende altfor sjældent, hvilket kan foraarsage, at Afvigelser fra Pligtens Sti finde Sted; thi Menneskene kunne let forvildes i denne Tids Mørke og falde i Overtrædelse. Erindrer, elskelige Brødre, at Lærerens Pligt er „at vaage over Menigheden bestandigt, og være hos Medlemmerne og styrke dem, og paase, at der ingen Udyd findes i Menigheden, ej heller Udestaaelser imellem nogen, ejheller Løgn, Bagvaskelse eller ond Tale; og paase, at Menigheden ofte møder tilsammen, og at alle Medlemmer gjøre deres Pligt." (Pagt. Bog 20, 53—55.) Det er for denne Gjerning, vi ønske at kalde Eder, Brødre, under Fanen; thi vi behøve Eders Bistand til at „føde Herrens Faar" i dette udstrakte Felt. Afstanden og Forholdene tillade os ikke at besøge enhver af Eder i Hjemmet for at fremholde for Eder Nødvendigheden af denne Gjerning, men vi tro, at I som vise og ædle Mænd ville modtage denne Paamindelse gjennem vor Talsmand „Stjernen". Vi tro, at vi i de fleste Tilfælde ere temmelig nøje bekjendte med Eders daglige Slid og Slæb for Tilværelsen i disse dyre og kummerfulde Tider. Tænk ej for et Øjeblik, at vi undervurdere Eders Stræben for at fremme Herrens Sag og Eders Kjærlighed til den Sag, der er fælles for os Alle. Vi takke tilvisse Gud for Eder og beundre ofte Eders Flid; men det er paa samme Tid vor Pligt at minde Eder om at være paa Eders Post, hvis vi forstaa, at Salighedens Fjende søger at bryde vore Geledder. „Den, som sejrer, ham vil jeg give at sidde med mig paa min Throne,

ligesom jeg har sejret og sidder hos min Fader paa hans Throne." Dette er vort Maal, Brødre, og Maalet for alle de adspredte Hellige i denne Mission. Tab det ikke af Sigte i den Tummel og det Virvar, som nu raader paa Jorden. Hav stadigt i Minde, at Zions Skib sejler sin bestemte Kurs over det mægtige Dyb mod Forjættelsens hellige Land. Husk, at „Roret er i god Behold, og paa Udkig er de Tolv"; men husk tillige, at vi hver især maa kjende vor Post og fylde vor Part i det store Program, uden hvilket vi ingen Løn kunne forvente; thi Lønnen vil kun erholdes formedelst „Offer og streng Lydighed". Lader os derfor Alle, Brødre og Søstre, stille os under Sandhedens og Retfærdighedens Fane og forkynde Fredens Budskab til alle Mennesker, og i fuld Tillid til Gud stedse gaa frem, „sejrende og til Sejr". Hans J. Christiansen.

Missionsnyheder.

Afløsning og Beskikkelser. Præsident Peter M. Lundgreen er løst fra at præsidere over Aalborg Konference, men vil fremdeles præsidere over Aarhus Konference.

Ældste Moroni P. Stark er beskikket til at præsidere over Aalborg Konference, og Ældste Alvin D. Stoker er beskikket til Sekretær for Aalborg og Aarhus Konferencer.

Efteraarskonferencen i Kobenhavn

i Dagene fra den 2. til den 5. Oktober 1915.

Der blev ialt afholdt 7 Møder under Konferencen. Flere prægtige Blomsterbuketter vare i Anledning af Konferencen hensatte i det store Lokale. Det gode Sangkors ypperlige Sang bidrog meget til at glæde alle dem, der overværede Konference-Møderne. Mange belærende og opmuntrende Taler bleve holdte, og de Hellige frydede sig i hinandens Selskab.

Præstedømsmødet Lørdag Aften den 2. Oktober.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen: „Kom, alle I Guds Mænd" og Bøn af Ældste Aage Kalmar. Sangen: „Tiden er nær, da Messias skal komme", blev dernæst sungen. Missionspræsident Hans J. Christiansen anmodede Brødrene fra Landdistrikterne om at afgive Beretning om Stillingen i deres Distrikter. Ældste Carl Nielsen meddelte, hvorledes Stillingen var i Syd- og Sydvest-Sjællands Grene, som han stod som Forstander for. Broder Jakob Jensen rapporterede Nordvest-Sjællands Gren, og Ældste Orla Nielsen, Forstander for Nordøst-Sjællands Gren, meddelte, hvorledes Forholdene vare i denne Gren.

Præsident Christiansen roste Brødrene for den Flid og Iver, de havde udvist som Tilsynsmænd i de respektive Grene, hvor de virkede, og han opmuntrede dem til at fortsætte den gode Gjerning, som vilde bringe rig Belønning. Han gjorde forskjellige Henstillinger, hvorefter Mødet sluttedes med Afsyngelse af Sangen: „Pris Gud, fra hvem hvert Gode kom", og Bøn af Broder Albert Scheuer.

Søndagsskole-Konferencen Kl. 10.

Umiddelbart førend Søndagsskole-Programmets Udførelse samledes Bestyrelsen samt Lærere og Lærerinder som sædvanlig til Bøn. Missionspræsident Hans J. Christiansen holdt en inderlig og indtryksfuld Bøn, med Taksigelse til Herren for hans naadige Bistand.

Søndagsskole-Konferencen begyndte med Afsyngelse af Sangen: „Vær velkommen, Søndag Morgen", hvorefter Ældste N. A. Hansen, der havde virket som Missionær i Sverige, opsendte Indledningsbønnen. Sangen: „Hvilken smuk og yndig Morgen", blev derpaa sungen. Præsident Christiansen bød de Tilstedeværende hjertelig velkommen. Han sagde, at et bestemt Program vilde blive udført, og vore Venner, som vare tilstede, vilde faa Lejlighed til at høre, hvad vi underviste Børnene i, og erfare, at vi troede paa Jesus Kristus og paa Alt, som hører til sand Religion. Vi havde modtaget Evangeliets „fuldkomne Lov", og hvis vi efterlevede det ved Aabenbaring gjengivne Evangeliums hellige Principper, vilde vi blive talte mellem hans udvalgte Børn.

Søndagsskolens Forstander, Ældste Jens P. Hansen, afgav Rapport angaaende Søndagsskolens Virksomhed i det sidste Halvaar. Der var 56 Børn i Børneklasserne og 18 Voxne i den theologiske Klasse. Der var 15 af Børnene, hvis Forældre ikke vare i Kirken. Der mødte gjennemgaaende 75 % af de indskrevne Børn. De mindre Børn havde i det forløbne Halvaar studeret Bibelen, og Børnene over 12 Aar havde haft Lektier i Mormons Bog og Pagtens Bog. Foruden 3 Bestyrelsesmedlemmer, Sekretæren, Kassereren og Organisten, virkede der 14 Lærere og Lærerinder i Skolen. Han opfordrede de af vore gifte Venner, som havde Børn, til at sende dem til Søndagsskolen. Et særdeles velvalgt Program blev derefter udført af de forskjellige Klasser, saa vel klassevis som enkeltvis.

Præsident Christiansen følte sig overbevist om i sit Hjerte, at ingen Fader eller Moder, som havde sendt deres Børn til Søndagsskolen, havde fortrudt dette, da Skolen kun indprentede i Børnenes Hjerter Evangeliets hellige Lærdomme og Alt, hvad der var af en oplysende og forædlende Natur. Han takkede Bestyrelsen samt Lærere og Lærerinder for den Nidkjærhed, de havde lagt for Dagen i at undervise Børnene om Evangeliets Lærdomme, og for det gode Exempel, de havde sat for dem, og han roste Børnene for den Flid, de havde udvist. Vi lærte Børnene at ære deres Fader og Moder. Han fremhævede den omfattende Virksomhed, Søndagsskolen udfoldede hjemme i Zion. Hvad der i Søndagsskolen blev nedlagt i Børnenes Hjerter, var ligesom Kjærner, der skulde opvoxe til evigt Liv. Som Forældre betragte vi

Børn som en stor himmelsk Gave. Ligesom „Gud er Kjærlighed", maa vi som Fædre og Mødre elske vore Børn. Uden Børn i Hjemmet bliver det tomt og øde. Han bad Herren velsigne alle i Jesu Navn.

Præsident Christiansen foreslog derefter Søndagsskolens hidtidige Bestyrelse samt Lærere og Lærerinder til Opholdelse. Alle Forslagene bleve enstemmig vedtagne. Bestyrelsens Medlemmer ere: Jens P. Hansen, Forstander; Aage Kalmar og Julius Tronier, Raadgivere; Elvira Frederiksen, Sekretær; James A. Hansen, Kasserer; Poula Sørensen, Organist; Hyrum W. Jepsen, Sangleder.

Sangen: „Der er Skjønhed her paa Jord i et kjærligt Hjem", blev sungen, hvorefter Genealog Jens Jensen sluttede den vellykkede Søndagsskole-Konference med Taksigelse.

Mødet Kl. 2.

Sangen: „O hører, I Slægter paa Jorden, et Ord", blev sungen, hvorefter Ældste James A. Hansen aabnede Mødet med Bøn. „Fra Himlens høje Hvælv" blev dernæst sungen. Ældste Orla Nielsen, Forstanderen over Nordøst-Sjællands Gren, talte til de tilstedeværende Hellige og Fremmede. Han sagde, at han bestræbte sig stedse for, styrket ved Guds Aand, at opfylde sine Kaldspligter. Enhver, som vil følge Kristus, vil faa en Gjerning at varetage i Livet. Udbredelsen af Evangeliets Værk vilde føre til Oprettelse af Fredstilstande paa Jorden. Herren fordrer, at vi skulle udvise vor Tro i vore Gjerninger. Naar Menneskene komme til Kundskab om, at Evangeliet er Sandhed, bør Intet holde dem fra at adlyde dets Fordringer. — Der var 35 Medlemmer i hans Distrikt.

Ældste Carl Nielsen, Forstander for Syd- og Vestsjællands Gren, talte derpaa. Han henledede de Tilstedeværendes Opmærksomhed paa Skriftstedet: „Derpaa skulle I kjende, at I ere mine Disciple, om I have indbyrdes Kjærlighed". Han udførte sin Gjerning, idet han mindedes Kristi Ord. Han bar sit Vidnesbyrd om, at det var det eneste sande Evangelium, vi havde annammet. Han haabede, at alle Kirkens Medlemmer vilde opfylde deres Pligter, thi da vilde Velsignelserne ogsaa følge. Salmen: „Atter kraftigt saltes Jorden", blev sungen.

Ældste N. A. Hansen sagde, at det havde været ham en stor Glæde at overvære Søndagsskole-Konferencen om Formiddagen. Han oplæste Salmen: „O, min Fader, Du, som troner", og bemærkede, at denne Salme var en af de ypperligste og mest indholdsrige Salmer, som vi sang. Han omtalte det afguderiske Misbrug, der var bleven gjort af den faldne Kristenhed af Korset og Korsets Tegn. Mange vandre den brede Vej, som fører til Fordærvelse, medens kun de faa vandre ad den snævre Vej, der fører til Livet. Vi burde prise Gud, vor Fader, fordi han havde oplyst os om Livets Vej. Han nedbad Herrens Fred og Velsignelse over alle de Oprigtige.

En Mandskvartet sang: „Herrens Raad ej Støv udgrunder."

Missionspræsident Christiansen sagde, at Kjøbenhavns Befolkning havde faaet en offentlig Indbydelse gjennem tre af Hovedstadsbladene til

at overvære Konferencen og faa Evangeliets sande Principper forklarede, og der burde have været mange Fremmede tilstede, hvilket imidlertid ikke var Tilfældet. Han henledte Opmærksomheden paa, at naar Kristus siger: „Jeg har andre Faar, som ikke ere af denne Sti; dem bør det mig ogsaa at føre hid, og der skal blive een Hjord og een Hyrde", saa mente han dermed Folket i Amerika, som var af israelitisk Herkomst, og som han besøgte efter sin Himmelfart, hvilket vi have Beretninger om i Mormons Bog. Han oplæste den herlige Beretning i tredie Nefis Bog angaaende, hvorledes Kristus paa Amerikas Land velsignede de smaa Børn. Det fremgik tydeligt af Skrifterne, at Kristus elskede at være i de uskyldige Børns Selskab. Han nedbad Herrens Velsignelse over Alle. Sangen: „Hav Tak for Profeten", blev sungen, og Ældste Hyrum W. Jepsen sluttede Mødet med Taksigelse.

Mødet Kl. 7.

Sangen: „Evige Fader, vi ydmygt Dig bede", blev sungen, og Ældste Jens P. Hansen aabnede Mødet med Bøn. Ældste John A. Carlsen fra Malmø Konference blev anmodet om at tale til Forsamlingen. Han sagde, at han havde lige læst om en Mand, som vilde oprette et nyt Religionssamfund. Alle disse nye Samfund vare i al Almindelighed byggede paa Brudstykker af Kristi sande Lære, og Ceremonierne, de udførte, vare i de bedste Tilfælde kun Efterligninger af Evangeliets Ordinancer og Efterligninger af den rette evangeliske Fremgangsmaade. Menneskene kunde ikke ved egen Visdom udfinde Evangeliets sande Lære, men det er absolut nødvendigt, at vi tro de aabenbarede Lærdomme, som vi have modtaget gjennem Profeten Joseph Smith, og at vi antage ham som Herrens bemyndigede Tjener, og at vi rette os efter Guds bemyndigede Præstedømmes Anvisninger og adlyde det sande Evangeliums Bud. Tidligere troede Menneskene kun paa Guds Rige heroventil, men flere nye Kirkesamfund have faaet Øjnene op for Sandheden af, at Herren vil oprette et Tusindaarsrige paa Jorden. Imidlertid, det er absolut nødvendigt, at vi rette os efter de Bud og Befalinger og Lærdomme, som vi have modtaget gjennem Herrens udvalgte Tjener, Joseph Smith; og først da kunne vi forstaa Saliggjørelsens Plan i sin Sammenhæng. Oldtidsprofeterne udtalte mange Profetier med Hensyn til, hvad der skal finde Sted i „de sidste Dage", og Joseph Smiths profetiske Udtalelser vare i nøje Overensstemmelse med disse Profetier; og Evangelieværket, han paabegyndte, med Fuldmagt fra Jesus Kristus, sigtede Oldtidsprofeterne saa vel som Jesus Kristus og Apostlerne til. Gjenoprettelsen af Kristi sande Kirke paa Jorden i vor Tid er blandt andet en Opfyldelse af Profeten Daniels Profeti om, at en Sten skulde afrives fra et Bjerg, „men ikke af Menneskehænder", og at den skulde rulle ud over den ganske Jord. Genealog Jens Jensen henledede Tilhørernes Opmærksomhed paa Profetien om, at Elias skulde komme „førend Herrens den store og frygtelige Dag", og at han skulde „vende Fædrenes Hjerter til Børnene, og Børnenes til deres Fædre", saa at Herren ikke skal slaa Jorden med

Ban. Ældste Jensen forklarede Meningen af disse Skriftens Ord. Han sagde i Forbindelse med Emnet, at næsten alle Kristne troede, at Daab var nødvendig til Salighed, men de havde ikke Forstand paa, hvilken Daab der er den rette. Vi kunde ikke blive døbte til vore Synders Forladelse undtagen af Mænd, som vare i Besiddelse af Præstedømmets Myndighed; og saadanne Mænd vilde ufravigelig døbe med Neddyppelsens eller „Begravelsens" Daab; thi, som Apostelen siger: „Vi begraves med Kristus ved Daaben, saa at, ligesom Kristus opstod fra de Døde formedelst Faderens Herlighed, saaledes skulle ogsaa vi opstaa (af Vandet) og vandre i et nyt og helligt Levnet." Hvis vi, naar vi faa Forstand paa de Ting, som høre Guds Rige til, ikke leve i Overensstemmelse med denne vor Kundskab, kunne vi ikke blive frelste i Guds Rige. Koret sang: „Til Herren hører Jorden".

Ældste Niels J. Green bar sit Vidnesbyrd angaaende Gjengivelsen af Kristi sande Evangelium. Han forklarede, hvorledes Evangeliet i sin Renhed ikke havde været kjendt af Menneskene siden Apostlernes og den første kristne Menigheds Tid, og at Evangeliets specielle Naadegaver havde været tilbageholdte fra Menneskene, lige siden Kristi autoriserede Præstedømme i tidligere Dage blev udryddet af Jorden, saa at der ikke fandtes en eneste Apostel eller Profet eller autoriseret Evangelist, Ældste eller Præst til at opbygge Kristi sande Kirke paa Jorden. Men en Apostat-Kirke, der smykkede sig med Navnet „den hellige katholske Kirke", blev opbygget med stor Kraft efter Konstantin den Stores Tid, hvilken Kejser antog „Kristendommen" i dens forvrængede Skikkelse og anordnede, at „den kristne Lære", som samme blev defineret af Biskopperne, der nu stode som høje Embedsmænd under ham, herefter skulde være Statens Religion. Biskopperne og Præsteskabet, der virkede under dem, fik efterhaanden stor verdslig Indflydelse. Biskopperne i Rom, der senere hen i Tiden bleve kaldte Paver, fik omsider mere Indflydelse og udøvede større Magt end Kejsere og Konger. Katholicismen udbredte sig i de forskjellige europæiske Lande, og overalt i Verden, og ved flere Lejligheder udflyngede Paverne deres „Banstraale" mod politiske Regenter, der ikke vilde rette sig efter deres Anordninger.

I al Almindelighed forenede imidlertid Paverne og det katholske Præsteskab sig med de verdslige Fyrster om at undertrykke Folkene. Blandt de politiske Magthavere finde vi dog flere hæderlige Undtagelser. Efter Luthers og Reformationens Tid bleve de protestantiske Kirkesamfund i særlig streng Forstand „Statskirker". Men med Grundlæggelsen af „De forenede Stater" og Indførelsen af friere politiske Forfatninger i flere af Europas Lande blev der givet mere religiøs og kirkelig Frihed til Folkene, og det sande Evangelium, som var gjengivet til Jorden ved Englesendelse med alle de Gaver og frelsende Kræfter, som tilhøre samme, kunde atter blive forkyndt blandt Menneskenes Børn. Vi bevidne, at Gud kaldte Joseph Smith som sin Profet, at Kristi sande Kirke er genoprettet paa Jorden, og at guddommelig bemyndigede Mænd prædike Saliggjørelsens Evangelium til Menneskene i vore Dage.

Missionspræsident Hans J. Christiansen forklarede fluttelig paa en

klar og overbeviisende Maade enkelte af vore Troslærdomme. Han oplæste nogle af vore Trosartikler og fremhævede, at disse klart bevise, at vi tro paa Kristus og ere Kristne i Ordets sande Betydning. „Vi tro paa Gud, den evige Fader, og paa hans Søn, Jesus Kristus, og paa den Helligaand", som den første Artikel af Kirkens Trosartikel lyder. Og „vi tro, at Menneskene ville blive straffede for deres egne Synder, og ikke for Adams Overtrædelse", som den anden af Kirkens Trosartikler lyder. Den, som paastaar, at vi skulle døbes for „Arvesynden", fornægter i Virkeligheden Kristi Forsonings Kraft. Kristus „velsignede" smaa Børn, men han døbte dem ikke, og vi læse heller aldrig om, at Apostlerne døbte smaa, uskyldige Børn. Daaben skal følge Troen paa Gud og paa Kristus som Verdens Frelser, og Omvendelse fra Synd. Døberen Johannes advarede Farisæerne, som kom til ham for at blive døbte, og sagde: „Bærer da Omvendelsens værdige Frugter." Skriften lærer fremdeles: „Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig, men hvo, som ikke tror, skal fordømmes." Vi tro Kristi Lærdomme nøjagtig, som de ere givne til os, og „vi tro, at alle Mennesker, formedelst Kristi Forsoning kunne blive frelste ved at adlyde Evangeliets Love og Ordinancer", som den tredie af vore Trosartikler lyder. Vi dyrke Gud forgjæves, hvis vi praktisere Ceremonier, som ere indførte ved Menneskebud. Taleren sagde: „Det rene, sande og uforfalskede Evangelium er gjengivet til Jorden ved Englesendelse og forkyndes med Aand og Kraft af Herrens Sendebud til alle Mennesker, uden Betaling derfor. Jeg bevidner, at Joseph Smith var en sand Profet, og at dette Værk er Guds Værk, og jeg bærer dette mit Vidnesbyrd i Jesu Kristi Navn." Salmen: „Velsign o Gud, Dit Folk", blev sungen, og Mødet sluttedes med Taksigelse af Ældste James A. Hansen. Koret sang som Extranumer Sangen: „O, hvor herligt!"

Præstedømsmødet Mandag Formiddag Kl. 10.

Efter Missionspræsident Christiansens Ønske afholdtes et Præstedømsmøde af Missionærerne og besøgende Brødre. Alle de Tilstedeværende fik Lejlighed til at udtale sig med Hensyn til deres personlige Følelser vedrørende den Gjerning, som Herren havde kaldet os til at udføre, og Mødet blev til stor gjensidig Trøst og Opmuntring.

Grensmødet den 4. Oktober 1915, Aften Kl. 8.

Ved Mødet bleve Kirkens Autoriteter af Missionspræsident Christiansen foreslaaede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner som følger: Joseph F. Smith som Præsident over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige med Anthon H. Lund og Charles W. Penrose som henholdsvis hans første og anden Raadgiver. Fremdeles de tolv Apostlers Kvorum og øvrige Generalautoriteter. Fremdeles Hyrum M. Smith som Præsident over den europæiske Mission. Fremdeles Hans J. Christiansen som Præsident over den skandinaviske Mission (Danmark og Norge), Niels F. Green som Oversætter og Redaktør af „Skandinaviens Stjerne", James A. Hansen som Missionssekretær og Hyrum W. Jepson som

Konferencens Sekretær. Fremdeles Orla Nielsen som Forstander for Nordøst-Sjællands Gren, Carl Nielsen som Forstander for Syd- og Vestsjællands Gren med Jacob Jensen som Medhjælper, Jakob Jensen (en anden Broder af samme Navn) som præsiderende Præst over Nordvest-Sjællands Gren, samt Carl Andersen som Forstander over Bornholms Gren med John Larsen som Medhjælper. — Fremdeles de stedlige Kredslærere, de unge Mænds og Kvinders Foreninger, Sangkoret som Organisation, og Dørvogterne. Alle Forslagene bleve enstemmig sanktionerede.

Den kvindelige Hjælpeforenings Konference-Møde den 5. Oktbr.

Præsidentinden over Hjælpeforeningen, Søster Kirsten Knudsen, ledede Mødet. Flere Søstre udtalte sig angaaende deres Virksomhed i Foreningen. Missionspræsident Christiansen holdt en meget opmuntrende Tale til Søstrene og nedbad Herrens Velsignelse over deres Virksomhed. Folkethingsmand Ældste F. F. Samuelsen, var tilstede og talte ligeledes meget opmuntrende til Søstrene. Præsident Christiansen foreslog den hidtidige Bestyrelse til Opholdelse som følger: Kirsten Knudsen, Præsidentinde; Christine Andersen, første Raadgiver; Sofie Kalmar, anden Raadgiver; Ingeborg Sørensen, Sekretær, og Hansine Frank, Kasserer. Fremdeles, at alle Lærerinderne, som hver Maaned besøgte de Hellige, bleve opholdte i vor Tro og vore Bønner. Alle Forslagene bleve enstemmig sanktionerede. Mødet sluttedes derpaa med Sang og Taksigelse.

Niels F. Green.

Missionærernes Rapport for Juni, Juli, August og September Maaneder.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Hans J. Christiansen	Kjøbenhavn	1	1006	24	414	18	160	5	2	2
Peter M. Lundgreen	Aarhus	2	221	59	308	295	77	5	4	1
Moroni P. Stark	Aalborg	2	1631	28	557	88	125	5		3
James F. Petersen	Kristiania	3	556	119	356	238	317	13		5
Adolph M. Nielsen	Bergen	2	1814	67	462	228	215	3		2
Alma M. Andreasen	Trondhjem	2	8	7	86	48	53	2		
Totalsum for Missionen		12	5236	304	2183	915	947	33	6	13

Indhold:

Tale af Ældste Joseph F. Smith jun. 305
Hvem er lykkelig? 308
Redaktionelt:
Kaldt under „Fanen" 312
Missionsnyheder 314
Efteraarskonferencen i Kjøbenhavn 314
Missionærernes Rapport 320

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn K.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)